

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 11Co/304/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7802899844
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 11. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jarmila Maximová
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2018:7802899844.9

Uznesenie

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jarmily Maximovej a sudcov JUDr. Zuzany Matyiovej a JUDr. Martina Kolesára v spore žalobcu: D. W., nar. XX.XX.XXXX, bytom E., R. X, právne zastúpený: JUDr. Ján Mikuľak, advokát so sídlom v Košiciach, Františkánska 5, proti žalovanému: JUDr. H. F., nar. XX.XX.XXXX, bytom E., R. XXX, právne zastúpený: JUDr. Ladislav Csákó, advokát so sídlom v Rožňave, Hviezdoslavova 4, za účasti intervenienta: KOOOPERATIVA poisťovňa, a. s., V.I.G. so sídlom v Bratislave, Štefanovičova 4, o náhradu škody, o odvolaní žalobcu proti uzneseniu Okresného súdu Rožňava z 8. decembra 2017, sp. zn. 6C/434/2002-941

rozhodol:

P o t v r d z u j e uznesenie.

Žalovanému priznáva náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

KOOOPERATIVE poisťovni, a.s. Vienna Insurence Group, so sídlom v Bratislave, Štefanovičova 4, IČO: 00 585 441 náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

o d ô v o d n e n i e :

1. Okresný súd Rožňava (ďalej len „súd prvej inštancie“ alebo „súd“) napadnutým uznesením priznal žalovanému náhradu trov konania v rozsahu 100 %, ktorú bude povinný zaplatiť žalobca s tým, že o výške náhrady trov rozhodne súd po právoplatnosti rozsudku samostatným rozhodnutím.

2. Svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že žalobca sa proti žalovanému domáhal zaplata sumy 2.362.500,- Sk (78.420,63 Eur) s príslušenstvom, pričom rozsudkom zo 4. decembra 2013, č. k. 6C/434/2002-716, súd prvej inštancie žalobu zamietol a žalobcovi uložil povinnosť nahradiť žalovanému trovy konania vo výške 7.023,26 Eur. Na základe odvolania žalobcu a žalovaného Krajský súd v Košiciach rozsudkom z 18. novembra 2015, č. k. 3Co/107/2014-794 rozsudok vo výroku o trovách konania vo vzťahu medzi žalobcom a žalovaným zrušil a v rozsahu zrušenia vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Žalovaný namietal nepriznanie náhrady trov za vyjadrenie k veci samej z 13. februára 2012 a zdôraznil, že súd opomenul skúmať, či pracovné povinnosti vykonáva doma, alebo v mieste sídla zamestnávateľa, keďže žalovaný ako sudca využíva povolenú prácu doma a na pracovisku sa zdržiava len v čase, kedy pojednáva. Navyše, realizácia takých porád by nebola možná počas pracovnej doby, pretože sa musí venovať výkonu pracovnej činnosti, a nie veciam osobnej povahy. Žalovaný, ani jeho právny zástupca, nedisponujú žiadnymi priestormi, ktoré by ponúkali dôstojné miesto a súkromie, kde je potrebné použiť technické zariadenia, prostriedky výpočtovej techniky, prípadne mať k dispozícii elektrický prúd (porada niekde v parku by nebola možná). Okrem nedostatku priestorového vybavenia, ďalším problémom bola okrem pracovnej zaneprázdnenosti žalovaného aj vhodná doba na realizovanie porady, pretože právny zástupca žalovaného mal tiež svoje pracovné povinnosti, napr. sa musel zúčastňovať iných pojednávaní. Vykonanie porád v mieste bydliska žalovaného, podľa jeho názoru, bolo vhodné aj z toho dôvodu, že sa tu nachádzali všetky nosiče dát, spisy a informácie, ktoré bolo potrebné použiť k tomu, aby bol vo veci žalovaný úspešný.

3. Následne súd prvej inštancie uznesením z 25. apríla 2016, sp. zn. 6C/434/2002-820 uložil žalobcovi povinnosť nahradiť žalovanému trovy konania vo výške 9.521,54 Eur na účet jeho právneho zástupcu, v lehote do troch dní od právoplatnosti rozhodnutia. Súd zobral do úvahy účelnosť jednotlivých vynaložených úkonov, a to aj v intenciách rozhodnutia súdu druhej inštancie. Proti uzneseniu podal odvolanie žalobca, podľa názoru ktorého súd nedostatočne posúdil účelnosť priznaných trov, mal prihliadnuť na súčasné komunikačné možnosti a potrebu osobného stretnutia klienta s advokátom, ako aj nevyhnutnosť právneho zastúpenia žalovaného, ktorý je sudcom krajského súdu. Na základe odvolania žalobcu Krajský súd v Košiciach uznesením z 10. mája 2017, sp. zn. 11Co/434/2016-869 predmetné uznesenie zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Pokiaľ išlo o odvoláciu námietku žalobcu, spočívajúcu v tvrdení o neúčelnosti trov konania žalovaného za právne zastupovanie, túto odvolací súd nepovažoval za dôvodnú. Konštatoval, že výšku i účelnosť priznaných trov v rozhodnutí súd prvej inštancie riadne a správne odôvodnil. Súd prvej inštancie však pri rozhodovaní o trovách konania neskúmal, či v prejednávanej veci neexistujú zvláštne okolnosti hodné osobitného zreteľa, ku ktorým je potrebné pri stanovení povinnosti nahradiť trovy konania výnimočne prihliadnuť, zvlášť za situácie, že žalobcovi bolo v konaní priznané oslobodenie od súdnych poplatkov. Úlohou súdu prvej inštancie bolo náležitým spôsobom zistiť osobné, majetkové pomery, ako aj ďalšie pomery strán sporu, okolnosti podania žaloby a uplatňovania práva účastníka, postoje účastníkov v konaní, ako aj zohľadniť dopad rozhodnutia o trovách konania na obe strany sporu z titulu práva na náhradu trov konania.

4. Súd prvej inštancie v intenciách rozhodnutia odvolacieho súdu a v súlade s ust. § 257 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku (ďalej „CSP“) zisťoval osobné, majetkové pomery, ako aj ďalšie pomery strán sporu, okolnosti podania žaloby, postoje strán sporu v konaní, ako aj zohľadnené dopady rozhodnutia o trovách. Zdôraznil, že pri rozhodovaní o trovách konania sa ako za podstatné kritérium priznania trov podľa ust. § 255 CSP uplatňuje zásada úspechu vo veci, ktorá znamená, že neúspešná strana sporu je povinná nahradiť v spore úspešnej strane trovy konania, ktoré jej vznikli. Podľa ust. § 257 CSP môže súd výnimočne náhradu trov konania nepriznať, ak existujú dôvody hodné osobitného zreteľa. Pre rozhodnutie o nepriznaní náhrady trov konania podľa ust. § 257 CSP zákon vyžaduje vždy kumulatívne spojenie dvoch podmienok: dôvody hodné osobitného zreteľa a výnimočné okolnosti. Dôvody hodné osobitného zreteľa sú zásadným dôvodom pre nepriznanie náhrady trov konania a použitie tohto ustanovenia negatívne dopadá na stranu sporu, ktorá by inak mala právo na náhradu trov konania. Z tohto dôvodu musí aplikácia daného ustanovenia zodpovedať osobitným okolnostiam konkrétneho prípadu a musí mať vždy výnimočný charakter. V zmysle ustálenej súdnej praxe (rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2 MCdo 17/2009, 5 Cdo 67/2010, či 3 MCdo 46/2012) nemožno ust. § 257 CSP považovať za ustanovenie, ktoré by zakladalo voľnú možnosť aplikácie (v zmysle svojvoľe), ale ide o ustanovenie, podľa ktorého je súd povinný skúmať, či v prejednávanej veci neexistujú zvláštne okolnosti hodné osobitného zreteľa, na ktoré je potrebné pri stanovení povinnosti nahradiť trovy konania výnimočne prihliadnuť. Ustanovenie § 257 CSP neslúži na zmierňovanie, alebo odstraňovanie majetkových rozdielov medzi stranami. Použitie uvedeného ustanovenia neodôvodňuje ani fakt, že strana nie je solventná, alebo že zároboková a majetková situácia strany, ktorá v spore zvíťazila, je lepšia ako u jej protistrany. Toto ustanovenie slúži na odstránenie neprimeranej tvrdosti, teda inými slovami na dosiahnutie spravodlivosti pre strany sporu, pokiaľ ide o vedenie súdneho konania a jeho výsledok. Dôvody osobitného zreteľa možno teda zhrnúť nasledovne: neprimeraná tvrdosť, podiel oboch strán na vzniku a priebehu sporu, povaha a okolnosti sporu, zložitost' doposiaľ neriešenej právnej problematiky, zložitost' prípadov výkladu medzinárodnej zmluvy, osobné pomery strany sporu, nízky príjem. K aplikácii ustanovenia § 257 CSP môže dôjsť aj s aspektov sociálnych. Dôvodom spočívajúcim v pomeroch strán je napr. skutočnosť, že strana, ktorá nemala úspech vo veci, ocitne sa v takej závažnej, sociálnej, alebo majetkovej situácii, ktorá predstavuje dôvod hodný osobitného zreteľa. Je však nutné prihliadnuť aj na pomery druhej strany sporu. V tejto situácii, to znamená pri vyhodnocovaní sociálnych aspektov, treba však vždy mať na pamäti, že ide o sporové konanie, kde návrhovú povinnosť, ako aj povinnosť dôkazu, majú strany sporu. Z pohľadu uvedeného ustanovenia, toto slúži na riešenie situácie, v ktorej je nespravodlivé, aby ten, kto dôvodne bránil svoje porušené alebo ohrozené práva, alebo právom chránené záujmy, nedostal náhradu trov, ktoré pri tejto činnosti účelne vynaložil.

5. Žalobca sa vyjadril ku svojim pomerom písomne a zdokladovaním pomerov. Uviedol, že je zamestnancom v spoločnosti KAMIOR, s.r.o., Vranov nad Topľou od 21.09.2015, kde dosahuje priemerný čistý mesačný príjem za rok 2016 vo výške 344,31 Eur a za obdobie od 01.01.2017 do 01.09.2017 sumu vo výške 318,03 Eur. Manželka žalobcu je zamestnaná u spoločnosti RAINBOW ONE

s.r.o. Michalovce a dosahovala priemerný čistý príjem za obdobie od januára 2016 do septembra 2017 vo výške 363,23 Eur. Iný príjem žalobca ani jeho manželka nemajú. Žalobca bol držiteľom oprávnenia na výkon činnosti - cestná nákladná doprava v období od 07.01.1994 do 07.09.2004, vnútroštátnej nákladnej cestnej dopravy v období od 22.09.2004 do 11.01.2013. V oblasti predmetu podnikania obchodnej činnosti mal oprávnenie od 08.10.1993 do 09.01.2016. Počas vykonávania podnikateľskej činnosti došlo k jej pozastaveniu od 01.01.2010 do 01.01.2013, a to na prevádzkovanie živnosti pre celý podnikateľský subjekt. Od 01.01.2010 nemá žiadny príjem z podnikateľskej činnosti. Spolu s manželkou sú bezpodielovými spoluvlastníkmi nehnuteľností evidovaných na LV č. XXXX k. ú. J., čo preukázal pripojeným výpisom z uvedeného listu vlastníctva. Žalobca s manželkou vlastní v zmysle uvedeného výpisu rodinný dom súp. č. XXXX, nachádzajúci sa na parcele č. XXX - zastavané plochy a nádvoria o výmere 498 m². Z výpisu z listu vlastníctva vyplynulo aj tvrdenie žalobcu, že na uvedených nehnuteľnostiach viaznu záložné a exekučné záložné práva. Podľa výpisu z Centrálného registra exekúcií je proti žalobcovi vedených 20 exekúcií, okrem uvedených exekúcií uhrádza žalobca pôžičky voči ČSOB, a.s., SPP distribúcia, a.s. a voči Provident Financial s.r.o. Mesačné náklady žalobcu a jeho manželky predstavujú náklady spojené s bývaním, a to za platby za dodávky plynu vo výške 151,- Eur (nedoplatok za predchádzajúci rok predstavoval 522,- Eur), dodávku vody 25,- Eur, elektrickej energie 35,50 Eur, stravu asi 200,- Eur a podľa zvyšku splácajú jednotlivé exekúcie. Súčasne žalobca zotrval na názore, že súd by mal prihliadnuť na jeho majetkové pomery, pretože nie je v jeho možnostiach uhradiť náhradu trov. Majetkovú sféru žalovaného na druhej strane nepriznanie náhrady trov konania nezasiahne tak citeľne, ako v prípade, že by mal trovy zaplatiť žalobca. Aj keď konajúce súdy žalobu zamietli, podľa názoru žalobcu sa nejednalo o bezúspešné uplatnenie práva, keďže pri podaní žaloby vychádzal zo záverov súdov, od ktorých si nárok na náhradu škody voči žalovanému uplatňoval. K písomnému odôvodneniu pomerov žalobca predložil LV č. XXXX k. ú. J., s aktuálnym dátumom 30.11.2017, indikatívnu informáciu z Centrálného registra exekúcií, z ktorých vyplynulo, že voči žalobcovi ako povinnému sa vedú v registri exekúcie na Okresnom súde Michalovce pod č. k. 6Er/540/2011, EX792/2011; č. k. 17Er/149/2010, EX357/2010; č. k. 9Er/441/2004, EX2125/2004; č. k. 16Er/196/2015, EX49/2015; č. k. 14Er/681/2016, EX1866/16; č. k. 7Er/545/2010, EX3291/2010; č. k. 15Er/277/2014, EX1645/2014 a ďalšie exekučné konania vedené na Okresnom súde Michalovce, pričom celkový počet vedených exekúcií voči žalobcovi je 20. Ďalší záväzok preukazoval žalobca výpisom z účtu ČSOB, a.s. za obdobie od 01.10.2017 do 31.10.2017, z ktorého vyplynulo, že konečný stav istiny je mínus 4.422,12 Eur. Z pripojeného Dodatku č. 1 k Zmluvám o poskytnutie úveru zo dňa 28.11.2008 vyplynulo, že žalobcovi a jeho manželke bol poskytnutý úver uvedenou bankou, ktorý sa zaviazali splácať v dojednaných mesačných splátkach vo výške 120,14 Eur od 15.09.2014. Ďalší úver zo dňa 29.03.2006 bol poskytnutý žalobcovi a jeho manželke, ktorý sa zaviazali splácať v dojednaných mesačných splátkach vo výške 367,92 Eur. Bolo pripojené oznámenie o začatí mimosúdneho vymáhania pohľadávky voči žalobcovi zo strany spoločnosti Provident Financial, s.r.o., kde výška pohľadávky predstavovala ku dňu 08.09.2016 sumu vo výške 1.211,93 Eur. Z pripojeného platobného rozkazu vydaného na Okresnom súde Michalovce z 26. júla 2016, č. k. 5C/202/2016-15 vyplynulo, že žalobcovi bola uložená povinnosť zaplatiť žalobcovi - SPP distribúcia a.s. sumu 1.595,- Eur s príslušenstvom. Žalobca pripojil aj potvrdenie o príjme zo závislej činnosti vystavenej spoločnosťou KAMIOR s.r.o., Vranov nad Topľou, z ktorého vyplynulo, že priemerný mesačný hrubý príjem za rok 2016 mal vo výške 405,- Eur a čistý príjem 344,31 Eur. Z čistého príjmu sa mu vykonávali prostredníctvom zamestnávateľa zrážky na exekúcie vo výške 117,- Eur.

6. Zároveň aj žalovaný písomne ku svojim pomerom uviedol, že je ženatý, má tri deti, z toho dve sú dospelé a jedno nezaopatrované študujúce dieťa. Jeho jediným príjmom je príjem vyplývajúci z právnej úpravy podľa Zákona č. 385/2000 Z. z., ktorým sa okrem iného upravujú aj platové pomery sudcov. Majetkové pomery a príjmové pomery sú konkretizované v majetkovom priznaní sudcu za každý kalendárny rok, aj za dané obdobie a sú dostupné. Ku dňu podania vyjadrenia sa majetkové pomery žalovaného nezmenili. Uviedol, že žije v manželstve s Mgr. E. F., ktorá pôsobila ako učiteľka, v súčasnosti ako prekladateľka, pričom jej príjem nedosahuje priemernú mzdu v hospodárstve, čo vyplýva z jej daňových priznaní. Rovnako majú spolu s manželkou záväzky z titulu hypotekárneho úveru v celkovej výške 34.852,90 Eur (ku dňu 01.11.2017). Osobný účet má vedený v Tatra banke, a.s., pričom úspory, ktoré má k dispozícii, postačujú na krytie životných nákladov rodiny na obdobie 4 až 5 mesiacov, pričom pravidelné mesačné náklady sú spojené s bežnými životnými nákladmi na bývanie, na zabezpečovanie bežných nákladov, ako aj nákladov súvisiacich so štúdiom syna. Z majetkového priznania žalovaného vyplynulo, že spolu s manželkou majú v bezpodielovom spoluvlastníctve nehnuteľnosti, byt zakúpený v roku 2008, záhradu, ostatné plochy. Z majetkového priznania vyplynulo, že žalovaný nadobúdala

postupne nehnuteľnosti, jednak kúpou, jednak dedením od roku 1992, z toho nehnuteľnosti, byt, chatu, záhradu a ostatné plochy, postupne od roku 1996 až do roku 2010. Celkový príjem sudcu za rok 2016 predstavoval 37.330,- Eur. Súčasne sú však v časti peňažných záväzkov vedené záväzky vo forme hypotekárnych úverov, a to v roku 2011 vo výške 30.000,- Eur a od roku 2010 do roku 2015 vo výške 59.600,- Eur. Použitie ust. § 257 CSP podľa názoru žalovaného je možné len výnimočne, pričom však súd musí prihliadať k zvláštnostiam konkrétneho prípadu. Pokiaľ súd bude toho názoru, že je potrebné prihliadať k majetkovým, sociálnym a osobným pomerom strán sporu, poukázal na to, že žalobca bol dlho súkromným podnikateľom, ktorému nič nebránilo, aby pri šetrnom a predvídavom hospodárení si našetril financie, ktoré by mu umožnili znášať trovy konania v prípade neúspechu. Pokiaľ tak nekonal, v žiadnom prípade nie je možné preniesť zodpovednosť za jeho konanie na žalovaného, ktorý mal v konaní úspech. Takýto postup by okrem iného odporoval aj dobrým mravom. Prípade žalobcu nie je ničím výnimočný, a pokiaľ by sa táto výnimočnosť mala vidieť v jeho sociálnej situácii, žalovaný dal do pozornosti, že v tomto regióne je každý tretí človek nezamestnaný. Z hľadiska postoja sporových strán poukázal na to, že počas celého konania sa konzistentne a právne prijateľne bránil, kým žalobca, ktorý bol súdom oslobodený od súdnych poplatkov, sa snažil presadiť svoje bez ohľadu na skutkový a právny stav veci. Taký stav neumožňuje, aby bol znevýhodnený v konaní žalovaný ako úspešná strana sporu.

7. Ďalej súd prvej inštancie uviedol, že žalobcovi bola poskytnutá bezplatná právna pomoc prostredníctvom Centra právnej pomoci. V zmysle Uznesenia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. ÚS 118/2017-28 (zrejme sp. zn. I. ÚS 118/2017-28, poznámka odvolacieho súdu), priznanie nároku na bezplatnú právnu pomoc, nie je ešte dôvodom na aplikáciu ust. § 257 CSP. Z ústavnoprávneho hľadiska je takýto výklad neakceptovateľný. Žalobca poukazuje na svoje nepriaznivé pomery, do ktorých sa dostal zrejme sám svojou podnikateľskou činnosťou a neuváženým čerpaním úverov, o čom svedčí množstvo exekúcií a ďalších preukázaných uplatňovaných pohľadávok. Pokiaľ súd prvej inštancie hodnotil možnosť použitia ust. § 257 CSP z hľadiska podielu oboch strán na vzniku a priebehu sporu, považoval za nutné uviesť, že žalobca svojím postupom v konaní sa podieľal na predlžovaní konania, pretože napriek právnenému zastúpeniu v inom konaní vedenom na Okresnom súde Galanta pod sp. zn. 9Cb/174/1998, ktoré bolo podstatné pre predmetné konanie, nepostupoval s dostatočnou invenciou. Zdĺhavé dopĺňanie dokazovania sa podieľalo na navyšovaní trov na oboch stranách sporu. Žalobca bol právne zastúpený aj v konaní 9Cb/174//1998, avšak nepreukázal, že bola mu poskytnutá bezplatná právna pomoc, to znamená, že si v uvedenom konaní platil trovy právneho zastúpenia sám. Čo však súd považuje za významné, je skutočnosť, že žalobca podnikal s vozidlom, za ktoré požadoval náhradu škody pre znemožnenie jeho riadneho užívania ešte 10 rokov, teda aj počas prebiehajúceho konania. Už z toho muselo byť zrejme žalobcovi, že preukázanie tejto skutočnosti bude viesť k jeho neúspechu v konaní. Napriek tomu neustále pokračoval v konaní. Podľa názoru súdu prvej inštancie, žalobca si mal a mohol počas konania vytvoriť finančnú rezervu na krytie prípadných nákladov. V tom čase preukázateľne podnikal, a to až do roku 2016. Okrem toho, súd prvej inštancie poukázal na svoje poznatky, že mu bola priznaná nemajetková ujma v sume 4.000,- Eur Ústavným súdom SR, ktorú zrejme opomenul spomenúť pri príjme.

8. Preskúmaním pomerov žalovaného prvoinštančný súd zistil, že žalovaný má stály príjem sudcu a spolu s manželkou disponujú nehnuteľnosťami, ktoré nadobúdali od roku 1992. Sú tiež zaťažení hypotekárnym úverom, v súčasnosti vo výške 37.330,- Eur, pričom znášajú aj ďalšie bežné náklady súvisiace so zabezpečovaním potrieb domácnosti a tiež so štúdiom syna. Na nedôvodnosti žaloby žalovaný trval od počiatku, nezavinil teda predlžovanie konania a zvyšovanie nákladov konania. Svoje náklady počas konania znášal sám. Aj keď je žalovaný sudcom, zákon nevyklučuje možnosť jeho zastúpenia právnym zástupcom, z toho dôvodu vynaložené náklady na právne zastúpenie nie je možné žalovanému uprieť. Na základe preskúmania pomerov strán sporu a ďalších kritérií pre aplikáciu ust. § 257 CSP, vyššie uvedených, súd prvej inštancie dospel k záveru, že nie je daný dôvod pre použitie citovaného ustanovenia a z toho dôvodu rozhodol o priznaní náhrady trov žalovanému v rozsahu 100 % v zmysle ust. § 255 ods. 1 CSP.

9. Proti tomuto uzneseniu podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca a navrhol, aby odvolací súd uznesenie zmenil a žalovanému nepriznal náhradu trov konania. Je naďalej toho názoru, že konajúci súd nesprávnym spôsobom aplikoval ust. § 257 CSP z dôvodu, že pri rozhodovaní o náhrade trov konania mal prihliadať aj na jeho finančnú situáciu. Uviedol, že nie je v možnostiach žalobcu uhradiť súdom priznanú náhradu trov konania z dôvodu slabých majetkových pomerov, na základe čoho bol aj oslobodený od súdnych poplatkov. Závery súdu prvej inštancie, že žalovaný sa zrejme sám dostal do

svojich nepriaznivých finančných pomerov svojou podnikateľskou činnosťou a neuváženým čerpaním úverov, o čom svedčí množstvo exekúcií a ďalších uplatňovaných pohľadávok, nepovažuje odvolateľ za správne. Žalobca počas konania viackrát zdôraznil, že do finančných ťažkostí sa dostal hlavne kvôli kúpe chybného vozidla a s ním spojených opráv. Neobstojí preto ani záver súdu prvej inštancie, že žalobca podnikal s vozidlom, za ktoré požadoval náhradu škody. Žalobca nerozporuje, že určitý čas vozidlo používal, ale v prebiehajúcom konaní poukázal na potrebu jeho opráv, prestojie, ako aj náklady na jeho opravu. Žalobca je toho názoru, že do finančných problémov sa dostal práve kvôli kúpe chybného vozidla a z toho plynúcej neschopnosti splácať úver. Z dôvodu, že úverové podmienky v čase kúpy vozidla (v roku 1992) boli úplne iné ako sú v súčasnosti, došlo k postupnému navyšovaniu záväzkov. Následné úvery čerpal z dôvodu úhrady skorších nevýhodných záväzkov. Preto následky dlhovej špirály sú len z dôvodu neschopnosti splácania úveru poskytnutého na kúpu chybného vozidla. Súd prvej inštancie opomína aj konanie samotného žalovaného (nesprávne právne poradenstvo), ktoré je výstižne uvedené v rozhodnutí Krajského súdu v Trnave sp. zn. 21Cob 331/2007. Žalobca je toho názoru, že žaloba bola podaná dôvodne. Aj keď žalobca nebol v konaní o náhradu škody proti žalovanému úspešný, z rozhodnutí iných súdov vyplýva pochybenie žalovaného pri poskytovaní právneho poradenstva. Aj tieto skutočnosti, s prihliadnutím na dobré mravy, sú dané dôvody hodné osobitného zreteľa.

10. K odvolaniu žalobcu podal písomné vyjadrenie žalovaný, v ktorom navrhol, aby odvolací súd uznesenie súdu prvej inštancie potvrdil a priznal mu náhradu trov odvolacieho konania. Žalobca sa mylne domnieva, že pri rozhodovaní o trovách konania je potrebné zohľadniť len ním tvrdené slabé majetkové pomery. Žalovaný má za to, že ani slabé majetkové pomery nikoho nemôžu oprávňovať, aby sa nezmyselne, v určitom slova zmysle beztrešne mohol domáhať náhrady škody alebo akýchkoľvek iných nárokov voči iným. Je evidentné, že takýmto spôsobom pre žalovaného totiž vzniká škoda na úhrade trov spojených so súdnym konaním, vynaložením týchto trov dochádza k zmenšeniu majetku dotknutej sporovej strany. Z uvedeného dôvodu by bolo nežiaduce a zároveň by bolo aj v rozpore s dobrými mravmi neriadiť sa dôsledne zásadou úspešnosti. Argument, že žalobca nie je schopný a nie je v jeho možnostiach uhradiť súdom priznanú náhradu trov konania, vyznieva demagogicky nielen preto, že súd zatiaľ numericky ani nevyščísľil výšku trov právneho zastúpenia žalovaného, ale hlavne preto, že potom každá jedná sporová strana by sa mohla voči výroku o trovách konania týmto argumentom brániť s tým, že ona nič nemá. Ak žalobca naozaj nič nemá, nemal sa pustiť do súdneho sporu, resp. mal si našetriť potrebné financie aj pre prípad neúspechu v konaní. Zároveň žalovaný akcentuje, že ide o vec, ktorá napadla na súde ešte v roku 2002, t.j. pred 16 rokmi, čiže žalobca mal dostatočný časový priestor za ten čas si našetriť mesačne aspoň po 100,- Eur, o to viac, že po dlhé roky trvania sporu aj podnikal (práve aj tým nákladným vozidlom, v súvislosti s ktorým prebiehal súdny spor, o ktorý opieral svoj nárok voči žalovanému) a mal príjem z nezávislej činnosti. V žiadnom prípade nie je akceptovateľná jeho snaha o prenesenie ťarchy za jeho nezodpovedné konanie na kohokoľvek iného, v danom prípade na žalovaného. Na margo tvrdení žalobcu ohľadne vozidla žalovaný uvádza, že ak prevádzkovanie vozidla bolo stratové, prečo ho žalobca prevádzkoval? Predsa vyrábanie straty odporuje všetkým ekonomickým zásadám. Ak však tomu tak nebolo, námietka žalobcu nemôže obstáť. Ďalej žalovaný vo vyjadrení poukazuje na to, že žalobca svoje tvrdenia o čerpaní ďalších úverov na vykrytie kúpnej ceny vozidla z úverových prostriedkov predchádzajúcich, ničím nepreukázal, toto jeho tvrdenie sa javí byť účelové, keďže je vysoko nepravdepodobné, že by si peňažný ústav svoj nárok voči žalobcovi nebol uspokojil od roku 1992. V konečnom dôsledku ani úvery žalovaného nie je možné považovať za dôvody hodné osobitného zreteľa, pretože tieto jeho nesplnené záväzky nie sú ničím výnimočným, ba práve naopak, sú úplne bežnou záležitosťou, o čom svedčí celý rad exekúcií vedených proti nemu. Pokiaľ žalobca vytýka žalovanému akési nesprávne právne poradenstvo a podobne, žalovaný považuje za nutné uviesť, že konanie v merite veci je právoplatne skončené a súdy oboch stupňov nezistili skutkové a právne dôvody pre vyvodenie zodpovednosti advokáta v súvislosti s právnym poradenstvom. Právny zástupca žalobcu preto právne neprijateľným spôsobom popri spochybňovaní obsahu rozsudkov súdov v danej právnej veci, spája v odvolaní popretie nároku žalovaného na náhradu trov konania s obsahom časti odôvodnenia rozhodnutia Krajského súdu v Trnave v inej právnej veci, na obsah ktorej nemal a nemohol mať absolútne žiaden vplyv. Zo strany žalovaného nedošlo k nesprávnemu právnemu zastupovaniu pri zmene uplatneného nároku žalobcom. Žalobca sám podpísal samotnú zmenu návrhu, nie žalovaný v jeho mene, vedomý si zákonných podmienok zmeny uplatneného nároku voči predávajúcemu, ale aj právnych rizík tak, ako mu boli žalovaným vysvetlené v súlade so zákonom. Okolnosti zmeny návrhu na súdoch oboch stupňov zo spisu sú známe. Žalovaný zároveň poukazuje na obsah svojich písomných podaní doručených súdu, pričom z posledného z nich vyplýva aj preukázateľná nepravdivosť tvrdení o vadách dodaného nového vozidla a na druhej strane dokázané údaje o celkovej dlhej dobe jeho užívania

žalobcom na podnikanie, o odňatí záruky na vozidlo záručným servisom pre nesprávne používanie vozidla žalobcom atď.. Žalobca teda aj v súvislosti s trovami konania ďalej produkuje nepravdivé údaje a znevažuje žalovaného napriek existencii právoplatného rozhodnutia vo veci.

11. Zároveň k odvolaniu žalobcu podal písomné vyjadrenie aj intervenient, KOOOPERATIVA poisťovňa, a.s., Vienna Insurance Group, ktorý sa v plnom rozsahu stotožnil s vyjadrením žalovaného z 9. februára 2018. Rovnako má za to, že uznesenie súdu prvej inštancie je dostatočne odôvodnené a presvedčivé, pričom súd sa vysporiadal s každou námietkou zásadného charakteru v konaní. Z týchto dôvodov navrhuje, aby odvolací súd napadnuté uznesenie súdu prvej inštancie potvrdil v celom rozsahu.

12. Krajský súd v Košiciach ako odvolací súd (§ 34 CSP) bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario) prejednal podané odvolanie v rozsahu vyplývajúcom z ust. § 379, § 380 ods. 1 a 2 CSP a zistil, že napadnuté uznesenie je vecne správne, preto toto uznesenie potvrdil v súlade s ust. § 387 ods. 1 CSP.

13. Podľa posúdenia odvolacieho súdu z obsahu odvolania žalobcu vyplývajú odvolacie dôvody podľa ust. § 365 ods. 1 písm. f) a h) CSP.

14. Odvolací dôvod podľa ust. § 365 ods. 1 písm. f) CSP je v súdnej praxi vykladaný tak, že musí ísť o také skutkové zistenia, na základe ktorých súd prvej inštancie vec posúdil po právnej stránke a ktoré nemajú v podstatnej časti oporu vo vykonanom dokazovaní. Skutkové zistenia nezodpovedajú vykonaným dôkazom, ak výsledok hodnotenia dôkazov nie je v súlade s ust. § 191 CSP a to vzhľadom na to, že súd vzal do úvahy len skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo z prednesov strán nevyplynuli, ani inak nevyšli počas konania najavo alebo opomenul rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané alebo vyšli počas konania najavo. Nesprávne sú aj také skutkové zistenia, ktoré súd prvej inštancie založil na chybnom hodnotení dôkazov. Typovo ide o situáciu, kde je logický rozpor v hodnotení dôkazov, prípadne poznatkov, ktoré vyplynuli z prednesov strán alebo ktoré vyšli najavo inak z hľadiska závažnosti (dôležitosti), zákonnosti, pravdivosti, eventuálne vierohodnosti alebo ak výsledok hodnotenia dôkazov nezodpovedá tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z ust. § 192, § 193 a § 205 CSP.

15. K odvolaciemu dôvodu v zmysle ust. § 365 ods. 1 písm. h) CSP odvolací súd uvádza, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav, to znamená, vyvodzuje zo skutkového zistenia aké práva a povinnosti majú strany sporu podľa príslušného právneho predpisu. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav (skutkové zistenie), pričom o mylnú aplikáciu právnych predpisov ide, ak použil iný právny predpis, než ktorý mal správne použiť alebo aplikoval správny predpis, ale nesprávne ho vyložil.

16. Po posúdení dospel odvolací súd k záveru, že žalobcom namietané odvolacie dôvody nie sú naplnené.

17. Podľa ust. § 255 ods. 1 CSP, súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

18. Vo všeobecnosti úspech v konaní podľa citovaného zákonného ustanovenia je treba chápať v závislosti od výsledku súdneho sporu. U žalobcu ide o plný úspech vo veci vtedy, ak sa výrok meritórneho rozhodnutia zhoduje so žalobným petitom, t.j. ak sa jeho žalobe vyhovel v plnom rozsahu. Plný úspech na strane žalovaného je stav, pri ktorom súd žalobu v celom rozsahu zamietne. Nie je povinnosťou všeobecných súdov pri rozhodovaní o náhrade trov konania prihliadnuť na dôvod zamietnutia žaloby vo veci samej. Z pohľadu náhrady trov konania je podstatné, či bol účastník konania neúspešný, resp. v akom rozsahu bol neúspešný (por. uznesenie Ústavného súdu SR z 30. septembra 2014, sp. zn. II. ÚS 599/2014). Povinnosť priznať náhradu účelne vynaložených trov konania v plnom rozsahu úspešnej sporovej strane platí za predpokladu, že súd nevyužije možnosť rozhodnúť v súlade s ustanovením § 257 CSP.

19. Citované zákonné ustanovenie a všetky doposiaľ prezentované úvahy podľa názoru odvolacieho súdu v danom prípade jednoznačne odôvodňujú nevyhnutnosť priznania nároku na plnú náhradu trov konania žalovaného, keďže ten bol v konaní celkom procesne úspešný a súd prvej inštancie, a ani

odvolací súd, nezistil zo súdneho spisu skutočnosť, odôvodňujúcu pri rozhodnutí o trovách konania s použitím ust. § 257 CSP odchyliť sa od zásady zodpovednosti za výsledok konania.

20. Ustanovenie § 257 nie je totiž možné považovať za predpis, ktorý by zakladal jeho voľnú možnosť aplikácie (v zmysle svojvoľe, ako správne konštatoval súd prvej inštancie), ale ide o ustanovenie, podľa ktorého je súd povinný skúmať, či v prejednávanej veci neexistujú zvláštne okolnosti hodné osobitného zreteľa, ku ktorým je potrebné pri stanovení povinnosti nahradiť trovy konania výnimočne prihliadnuť. Ustanovenie § 257 preto nie je možné vykladať tak, že je naň možné prihliadnuť kedykoľvek bez zreteľa na základné zásady rozhodovania o trovách konania. Strane, ktorá mala vo veci úspech, nemožno nepriznať náhradu trov podľa výnimočného ustanovenia len na základe všeobecného záveru hodnotiaceho dopad rozhodnutia o určitom druhu nárokov. (nález Ústavného súdu SR z 10. októbra 2018, sp. zn. I. ÚS 168/2018)

21. Odvolací súd sa plne stotožňuje s názorom súdu prvej inštancie, že ustanovenie § 257 CSP neslúži na zmiernovanie, alebo odstraňovanie majetkových rozdielov medzi stranami a jeho aplikáciu neodôvodňuje ani fakt, že strana nie je solventná, alebo že zároboková a majetková situácia strany, ktorá v spore zvíťazila, je lepšia ako u jej protistrany. Nepatričné sú odvolacie námietky žalobcu, podľa názoru ktorého bola žaloba v tomto spore podaná dôvodne, a to s poukázaním na výsledky sporov vedených na iných súdoch, v ktorých bol žalobca jednou zo strán sporu. Pre rozhodnutie o trovách konania v tomto spore nemôže byť relevantný úspech/neúspech strán sporu v inom konaní na inom súde. Neobstojí ani ďalšia námietka žalobcu, ktorou vytyka žalovanému nesprávne právne poradenstvo, pretože konanie v merite veci je právoplatne skončené a súdy oboch inštancií nezistili skutkové a právne dôvody pre vyvodenie žalobcom tvrdenej zodpovednosti advokáta v súvislosti s právnym poradenstvom. Žalobca preto právne neprijateľným spôsobom popri spochybňovaní obsahu rozsudkov súdov v danej právnej veci, spája v odvolaní popretie nároku žalovaného na náhradu trov konania s obsahom časti odôvodnenia rozhodnutia Krajského súdu v Trnave v inej právnej veci, na obsah ktorej žalovaný nemal a nemohol mať absolútne žiaden vplyv, ako správne uviedol v písomnom vyjadrení k odvolaniu žalobcu.

22. Vzhľadom na uvedené odvolací súd vecne správne uznesenie súdu prvej inštancie potvrdil (§ 387 ods. 1 CSP).

23. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa ust. § 396 ods. 1 v spojení s ust. § 255 ods. 1 CSP. Žalobca nebol v odvolacom konaní úspešný, preto právo na náhradu trov odvolacieho konania nemá a žalovanému, ako aj intervenientovi na strane žalovaného, ktorí boli v odvolacom konaní úspešní, odvolací súd priznal náhradu trov odvolacieho konania.

24. Rozhodnutie bolo prijaté senátom pomerom hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, a to z dôvodov uvedených v ust. § 420 a nasl. CSP. Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom. Táto povinnosť neplatí v prípadoch uvedených v ust. § 429 ods. 2 CSP.